

عنوان مقاله:

بررسی نظریه های حمل و نقل درون شهری و گذار آن در ایران

محل انتشار:

ششمین کنگره ملی عمران، معماری و توسعه شهری (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

محمد مسعود - استادیار گروه شهرسازی و معماری دانشگاه هنرصفهان

احسان یودینه - دانشجوی دکتری شهرسازی دانشگاه آزاد نجف آباد

خدیجه ملائی آذر - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری دانشگاه علامه طباطبائی

خلاصه مقاله:

حمل و نقل شهری با هدف دسترسی بین کاربریهای مختلف در محدوده شهر، کار عبور و مرور و جابه جایی انسان و کالا را بین این فضاها (کاربرها) برعهده دارد و بر روی ساخت شهر و اندازه و توسعه شهرها تاثیر میگذارد. تا قبل از اختراع خودرو جابه جایی ها غالباً به شکل پیاده و در مقیاس انسانی بوده است. با شروع حمل و نقلی ریلی در دهه های پایانی قرن نوزدهم و معضلات موجود در شهرها نظرات مختلفی زمینه بهبود وضعیت شهرها ارائه گردید. پس از آن با اختراع خودروی شخصی و تولید روزافزون آن چهره شهرها دچار تغییراتی شد. در نتیجه وابستگی بیش از حد به خودرو و استفاده ی بی رویه از آن، مشکلاتی از جمله آلودگی های زیست محیطی، ازدحام و مرگ و میر به یک مساله جهانی تبدیل شد. در پی این نگرانی و نارضایتیهای برخاسته از این موضوع و نیز مطرح شدن توسعه پایدار، از اوایل دهه 1980 میلادی طراحان و برنامه ریزان شهری به دنبال طرح نظریه هایی برآمدند که تا حد ممکن استفاده از وسایل نقلیه موتوری کاهش و موقعیت برای کاربران غیرموتوری بهبود یابد. بررسی نظریه های مختلف نشان میدهد که شهرسازی اتومبیل گرا به سمت شهرسازی انسان گرا سوق پیدا کرده و گسترش حمل و نقل همگانی به عنوان اصلی اساسی در شهرسازی مدرن مطرح شده است. در این پژوهش ضمن بررسی نظریه های حمل و نقل شهری، گذار این نظریه ها در ایران مورد بررسی قرار خواهد گرفت.

کلمات کلیدی:

نظریه های حمل و نقل شهری، توسعه پایدار، شهرسازی انسان گرا، حمل و نقل همگانی، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1002854>

